

Een nieuwe start

Simone
Foekens

*Lezen is dromen
met open ogen*

© 2021 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3109 7
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Toe nou, Tamar.’ Mama stapt Tamars kamer binnen. Ze ziet er verhit uit. Haar wangen zijn rood en ze heeft zweetplekken onder haar oksels. Het is ook zulk warm weer. Meer dan dertig graden! Wie verhuist er nu midden in de zomer? ‘Pak die dozen nu even uit, meis. Er is nog zoveel te doen.’ Mama veegt het zweet van haar voorhoofd en maakt de bovenste doos van de stapel vast open.

‘Mmm.’ Tamar blijft op haar rug op bed liggen. Het gele dekbed met de witte vlinders ligt opgefrommeld aan het voeteneind. Met haar handen onder haar hoofd staart ze naar het pas gewitte plafond. Ze hoort dat mama zucht en aan het inzakken van de matras merkt ze dat mama naast haar is gaan zitten. ‘Je moet even doorzetten, meisje. Over een paar weken wil je niet meer uit Huislo weg. Dat zul je zien,’ belooft mama, die met een hand een paar losgeraakte plukken haar achter haar oor veegt.

Tamar haalt haar schouders op. Hoe kan mama dat nou weten? Pien en Yara, haar vriendinnen in Den Haag, appten haar een uurtje geleden. Ze hebben, zoals ze zo vaak met zijn drieën deden, de tram genomen naar de Spuistraat om uitgebreid te shoppen. Iets kopen hoeft niet eens. Kijken en passen is al genoeg. En natuurlijk uitgebreid commentaar geven op de kleding en lachen om alles. Steeds krijgt ze foto’s van kledingstukken die ze aan het passen zijn of die precies iets voor Tamar geweest zouden zijn. Straks gaan ze natuurlijk, zoals altijd, een hamburger en een chocolade milkshake halen en vanavond zullen ze bij Yara alles van elkaar passen en gekke selfies maken. Ze missen haar, appen ze. Dat gelooft ze best. Maar zij mist hen nog veel en veel meer.

Ze weet zeker dat ze het hier nooit leuk gaat vinden. Wat valt er nu te beleven in zo'n klein dorpje als Huislo? Er zijn amper winkels en al helemaal geen kledingwinkels waar ze iets naar haar smaak verkopen. Als ze het goed gezien heeft, is er in Huislo maar één drogist en twee supermarkten.

'Heus, Tamar,' zegt mama, terwijl ze over Tamars haar strijkt. 'We begrijpen best dat het een hele overgang is, maar als je er een beetje je best voor doet, zul je zien dat het hier ook heel leuk is en dat er zoveel meer kan dan in Den Haag.'

'Hmm, dat moet ik nog zien,' bromt Tamar. 'Hier zijn Pien en Yara niet en voor winkels moeten we helemaal naar Enschede. Met de trein, pff.'

De matras veert terug als mama met een ruk opstaat. 'Hoe dan ook, je moet die dozen uitpakken. Vandaag,' zegt mama ongeduldig, terwijl ze de kamer uitloopt en de deur net iets harder dan nodig is achter zich dichttrekt.

Tamar blijft op haar rug liggen. Ze voelt hoe een traan uit haar ooghoek naar haar oor kriebelt. Ze veegt hem niet weg. Ze weet zeker dat ze hier nooit zal wennen. Over een week begint de school al en ze kent hier nog niemand. Hoe moet ze hier mensen leren kennen? Ze wonen buiten de bebouwde kom en alle huizen, meest boerderijen, staan ver uit elkaar. Haar broer Micha van zeventien gaat aan zijn vervolgonderwijs beginnen. Iets met computers. Voor hem maakt het dus niet uit. Hij moest toch al naar een nieuwe school. Lydia is vijftien en anderhalf jaar ouder dan zij zelf is. Lydia heeft juist zin om naar hun nieuwe school te gaan. Ze vindt het een avontuur. Ze heeft zelfs al een baantje als vakkenvuller gevonden bij de supermarkt. Meteen de eerste dag dat ze hier woonden, is Lydia naar de supermarkt gegaan om te vragen of ze personeel konden gebruiken. Tamar zou willen dat ze een beetje meer zoals Lydia is. Lydia stapt overal op af en maakt met iedereen een praatje. Ze lijkt geen onzekerheid of verlegenheid te kennen. Lydia was ook dolblij toen ze hoorde dat het nieuwe huis zoveel slaapkamers had dat ze

een eigen kamer kreeg. Lydia mist haar niet, maar zij mist Lydia wel. Ze bleef altijd wakker tot Lydia ook naar bed ging en dan kletsten ze nog een poosje. Als ze zich druk maakte over school en over hoe iets eraan toeging, kon Lydia haar geruststellen. Nu weet Lydia net zo weinig van hun school als zij en heeft ze een kamer voor zichzelf. Alleen. Niet groot, maar wel met het mooiste uitzicht, volgens papa, en met een balkon. Ze is een bofferd, alweer volgens papa. Zo voelt het niet.

Langzaam gaat ze rechtop zitten. Ze snuit haar neus en kijkt om zich heen. Op de muren zit geel-wit gestreept behang. ‘Jij houdt zo van geel,’ had mama gezegd. ‘Het is een frisse, vrolijke kleur.’ Zelf had ze niet kunnen kiezen, want ze wilde dat alles bleef zoals het was. Met een stapelbed voor haar en Lydia en bloemetjesbehang dat volgens haar zus zwaar ouderwets was. Ze wilde dat ze tweeling was met Lydia, net zoals Eva en Hanna, haar tweelingzusjes van tien jaar. Natuurlijk blijven zij wel een kamer delen. Tamars ogen dwalen naar haar bureautje dat voor het raam staat en waarop een nieuwe, gele bureaulegger ligt. Langs de andere wand staat een boekenkast. Voor de kast staan drie stapels met dozen. Daar zitten haar kleren en boeken in en ook haar potloden en schetsboeken. Ze houdt van lezen. En van tekenen. En van paardrijden. Terwijl ze de bovenste doos verder openmaakt, bedenkt ze dat dat het enige voordeel is van de verhuizing. In plaats van midden in de stad wonen ze nu buiten de bebouwde kom van het dorpje Huislo. De manege is maar iets dichterbij dan in Den Haag, dus dat maakt niet zoveel uit, maar volgens mama worden hier veel vaker buitenritten gemaakt, omdat er hier in Huislo veel meer ruimte voor is en het verkeer veel minder druk is.

Er zit ook een flink stuk grond om het nieuwe huis heen. Papa wil een hond en mama wil kippen. Voor de eieren. Micha wil geiten en Lydia konijnen. Eva en Hanna hebben hun hart verloren aan Juul en Bonky, de twee shetlandpony's die bij de koop van het huis inbegrepen waren. De vorige bewoner ging naar een appartement

en kon ze niet meenemen. Nu hebben ze dus twee shetlanders om te verzorgen. Ze zijn lief, vooral Juul is een knuffelkont. Bonky is de ondeugd van het stel. De tweede dag dat ze hier woonden, stond de bruin met witte pony ineens in de keuken. De tweeling hield bij hoog en laag vol dat ze het hek goed dichtgedaan hadden en dat Bonky er dus overheen gesprongen moest zijn. Mama had haar hoofd geschud. 'Juul en Bonky zijn al bijna 25 jaar oud.' Dan springt een shetlander heus niet meer over zo'n hoog hek heen. 'Dan is het dus een raadsel,' had Eva met ondeugende lichtjes in haar ogen gezegd en Hanna had eraan toegevoegd dat ze blij moesten zijn dat Bonky naar het huis gekomen was en niet de weg op was gegaan. Mama had haar hoofd geschud en niets meer gezegd. Alleen Eva en Hanna zijn nog klein en licht genoeg om Juul en Bonky te berijden. Dat is maar goed ook, zei papa, want 25 jaar is al best oud voor een pony. Ze moeten het een beetje rustig aan doen.

Zo, de eerste doos is leeg. Tamar maakt de flappen aan de onderkant los en vouwt de doos plat op. Ze maakt de volgende doos open en pakt er een stapeltje boeken uit. Het zijn allemaal paardenboeken. Ze zou zo graag een eigen paard willen hebben! Vroeger zette ze dat elk jaar bovenaan haar verlanglijstje, tot ze begreep dat een paard erg duur is en dat een paard verzorgen en stallen ook veel geld kost. Nu zouden ze wel ruimte hebben voor een eigen paard en misschien een kleine stal kunnen bouwen. Bonky en Juul hebben wel een stal, zodat ze droog kunnen staan als ze dat willen, maar dat lijkt nog het meest op een soort tuinhuisje met een afdakje. Wat zou het gaaf zijn om een eigen paard te hebben! Tamars gezicht betreft als ze bedenkt dat papa en mama gisteren nog met een ernstig gezicht hebben gezegd dat ze de komende tijd zuinig aan moeten doen. Verhuizen is duur en er zijn altijd tegenslagen die veel geld kosten. Zoals een verrot raamkozijn en het dak dat op verschillende plaatsen bleek te lekken. Dat moest natuurlijk gerepareerd worden. Vooral het dak was een duur grapje geweest. Voorlopig komt er dus zeker geen eigen paard

voor haar. En ook geen geiten voor Micha en geen konijnen voor Lydia. Micha had zijn schouders opgehaald en ‘jammer’ gezegd, maar Lydia zei dat ze dan wel konijnen kocht van het geld dat ze met vakkenvullen verdiende. Kippen komen er waarschijnlijk wel, want dan hoeven ze geen eieren meer te kopen. Papa vond dat er binnenkort ook een hond moet komen. Een waakhond. Ze wonen zo buitenaf dat hij dat nodig vindt. Tamar denkt stiekem dat papa en mama gewoon een reden zoeken waarom hun wensen wel door kunnen gaan. De tweeling vindt alles best, zij hebben de pony’s al. Ze zijn steeds bezig om de stugge, warrige manen van Juul te borstelen en op allerlei manieren te vlechten. Elke keer doen ze er andere kleuren elastiekjes in. Bonky vindt dat gefruitsel minder leuk en probeert steeds weg te lopen.

Bijna zonder dat ze het gemerkt heeft, heeft Tamar alle dozen met boeken uitgepakt. Ze stapelt de opgevouwen dozen netjes op elkaar, zodat ze op zolder opgeborgen kunnen worden. Het is een leuk gezicht nu alle boeken in de kast staan, denkt ze. Gezelliger. Ze duwt een paar boeken die wat naar voren steken netjes in het gelid. Ze begint gelijk aan de volgende stapel dozen met haar kleren, het grappige schemerlampje voor bij haar bed, wat foto’s en haar tekenspullen. Ze krijgt er zelfs plezier in en bedenkt dat het fijn is om haar kleren uit de kast te pakken in plaats van uit een rommelig geworden doos. Als Eva roept dat ze kunnen eten, zijn bijna alle dozen uitgepakt en heeft ze haar tekenspullen een plaatsje gegeven op en in haar bureau.

‘Zie je wel,’ zegt mama tevreden als ze het aan tafel vertelt. ‘Het valt best mee als je er eenmaal mee bezig bent.’

Het gaat ook niet alleen om de dozen, denkt Tamar. Dat mama dat niet snapt! Ze mist haar vriendinnen en de leuke dingen die ze altijd samen doen. De drie musketiers noemde hun mentor hen op school. Waar je een van hen zag, daar waren de andere twee ook. Nu moet ze alles alleen gaan uitzoeken. Ze kan Lydia niet eens meer om raad vragen als ze ’s avonds in bed liggen, zodat die haar met haar

nuchtere en luchthartige antwoorden een hart onder de riem kan steken. Alles moet ze nu zelf uitvinden en alleen opknappen en daar ziet ze als een berg tegenop. Zelfs voor het eerst naar school fietsen om het lesrooster op te halen moet ze alleen doen, want Lydia's klas is later aan de beurt dan haar klas.

's Avonds, als de tweeling al op bed ligt, klopt Tamar bij Lydia aan, die op haar gitaar aan het tokkelen is. 'Je moet daarmee stoppen van mama,' zegt Tamar. 'De tweeling moet slapen.'

'O, is het al zo laat?' Lydia trekt verbaasd haar wenkbrauwen op en zet de gitaar op de standaard. Ze gaat in kleermakerszit op haar bed zitten en ze klopt op het dekbed. Tamar ploft naast Lydia op het bed neer. 'Hoe gaat dat met het rooster en de boeken halen, denk je?' 'Gewoon,' zegt Lydia. 'Jij hebt toch ook een mail gekregen waarin ze vertellen in welk lokaal je moet zijn en hoe je mentor heet? Daarna wijst het zich vanzelf.'

'Maar Lydia, straks kan ik het lokaal niet vinden, wat dan?'

'Dan vraag je waar het is. Als nieuweling is dat heus niet raar.'

'Vind jij...' bromt Tamar.

'Vindt iedereen,' verbetert Lydia haar. 'Bovendien zal het zichzelf ook wel wijzen. Het eerste getal geeft de verdieping aan en daarna volgt het lokaalnummer.'

'En die letters ervoor dan? A, B, C...'

'Dat zullen de verschillende gangen zijn of zo,' zegt Lydia nonchalant. 'Er hangen vast bordjes. A die kant op, B die en C die kant.'

'Dat hoop ik maar,' zegt Tamar.

'Maak je toch niet altijd zo druk, Tam. Geloof me, het komt heus wel goed en je weet toch dat de domste vraag de vraag is die niet gesteld wordt?'

'Je hebt wel gelijk,' geeft Tamar toe. 'Maar...'

'Geen gemaar.' Lydia steekt met een streng gebaar haar wijsvinger omhoog. 'Kom op, piekertje, we gaan naar beneden. Het is koffietijd.'

'Piekertje...' lacht Tamar, maar onderweg naar beneden bedenkt ze

dat Lydia gelijk heeft. Ze lijkt wel overal over te moeten piekeren en van alles een probleem te moeten maken. Niets gaat vanzelf bij haar en niets lijkt makkelijk. Weer bedenkt ze dat ze wat meer op haar zus zou willen lijken.

Als Tamar 's avonds in bed ligt, bedenkt ze dat Lydia met alles wat ze zei eigenlijk gelijk heeft. Vragen is heus niet zo raar en veel dingen waar je van tevoren tegen opziet, vallen in de praktijk vaak heel erg mee. Vaak, maar lang niet altijd, piekert ze. Haar mobiel trilt. Een oproep om te videobellen van Yara en Pien. Ze swipet het groene icoontje naar rechts om op te nemen. Yara en Pien showen haar alles wat ze gekocht hebben. Natuurlijk hebben ze allerlei gekke dingen beleefd. Zo wrong Pien haar linkervoet in een rechterschoen. Die schoenen stonden zo leuk onder het jurkje dat ze paste, dat ze niet goed oplette wat ze deed. Er moest een verkoopster aan te pas komen om de schoen weer uit te krijgen.

'Echt iets voor jou, Pien,' lacht Tamar. Ze ziet het gewoon voor zich. 'Jullie moeten in de herfstvakantie komen logeren, hoor,' zegt ze. Pas als papa op de deur klopt en zachtjes roept dat ze moet gaan slapen, hangt ze op. Ze voelt zich nu veel beter dan 's middags en ze valt met een glimlach op haar gezicht in slaap.